

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

**„Isus văzând credința lor,
zis-a slăbănogului: Fiule,
iartă-se ție păcatele tale.“**

Marcu 2. 5.

Foarte mulți bolnavi din zilele noastre pe lângă toată îngrijirea medicului trupesc a lor nu-și recapătă sănătatea zdruncinată din cauza boalei a sufletului lor plin cu păcate. Dacă s'ar vindeca în locul prin sufletul atunci ar deveni și trupestă sănătoși. N'au înțeles aceasta nici jidovii cărturari, când aducând la Isus un slăbănog, olog pentru tămăduire trupestă, dumnezeescul doftor mai dintâiu a procedat la vindecarea sufletului bolnav a slăbănogului prin cuvintele: „iartă-se ție păcatele“ și numai după aceea la tămăduirea boalei trupesti prin rostirea cuvintelor: „Ție-ți zic, școală, ia-ți patul tău și mergi în casa ta.“

Pentru ce nu s'a mărginit Domnul Isus numai la vindecarea boalei trupesti a slăbănogului? Răspundem: pentru ca a voit să arete farizeilor, cărturarilor, celor patru oameni milostivi, cari purtară pe bolnav, apoi mulțimei, care l urma și asculta învățătura Lui cerească și în urmă tuturor oamenilor; că izvorul cel rău, rădăcina cea rea a stărei deplorabile a slăbănogului este păcatul, acesta a trebuit alungat întâiu din suflet. Medicul iscușit încă nu se mulțumește numai la aparință a ordona bolnavului cutare doctorie pentru vindecarea boalei, ci cercetează cu sirguintă timpul, locul, modul îmbolnivirii și după constatarea diagnozei prescrie doctorie, ba și după vindecare sfătuiește pacientul a duce o viață cumpătată ferinduse de orice escese în mâncări și băuturi, ori în lucru.

Să cuvine și suntem datori și noi toți credincioși a cunoaște păcatul de cel mai mare rău și ca izvorul tuturor boalelor și relelor din lume, apoi ca să nu ni-se întâmple ceva mai rău și nouă, datori suntem a folosi medicamentele, mijloacele prescrise de Doftorul ceresc de a ne vindeca de boalele sufletesti, de păcatele noastre dobândind apoi și sănătate trupestă și acest recept, mijloc prescris este pocăința.

Pocăința este una din cele șapte Taine a legii noi, prin care omul credincios căzut după botez în păcate, în urma înfrângerii inimei și a mărturisirei păcatelor, dobândește iertarea acelor prin rostul preoților sfințiți și orânduși spre aceasta de Doftorul ceresc, de Isus Hristos în s, biserica creștină.

Treptele pocăinței sunt:

1. Cunoașterea păcatului. Toți suntem mai mult sau mai puțin greșiți înaintea lui Dumnezeu, psalmistul rege David zice: Că iată întru fărădelegi m'am conceput și în păcate m'a născut maica mea.“ (Ps. 50. 5.) Mântuitorul ne învață a ne ruga în rugăciunea lăsată de Dânsul: „Și ne iartă nouă greșelele noastre.“

Tot regele David spune: „Toți s'au abătut, netrebnici s'au făcut, nu este cel ce face bine, nu este până la unul“. Ps. 13. 3.

Acela, care afirmă, că nu este păcătos (și câți smintiți și făjarnici numiți: pocăiți afirmă aceasta) nu cugetă serios asupra naturei omenești și asupra trecutului vieți lor. Nu cugetă asupra naturei lor, care e mărginită debilă, expusă greșelelor și rătăcirilor de tot felul. nu cugetă asupra trecutului, pe care examinându-l il află încărcat cu păcate făcute cu voia, cu știința și neștiința, cu priceperea și cu gândul.

Aceasta cunoaștere — după învățătura creștinească — trebuie să fie adevărată, vie, sinceră, din inimă.

2. Aceasta cunoaștere a greșelii trebuie apoi împreună cu durere adâncă, pentru care s. părinți numesc pocăința : botezul lacrimilor. Prin păcat neam depărtat dela Părintele nostru ceresc, am întinat chipul cel dumnezeesc l-am supărat pe deaproapele nostru prin cuvânt și faptă și cu toate acestea să nu simțim durere în inima noastră? Cunoștință păcatelor trebuie să ne cauzeze adâncă durere.

3. Din aceasta părere de rău și durere pentru păcat urmează ca un indemn natural al inimei : Mărturisirea păcatului. Avem exemple convingătoare. Apostolul Petru, care după ce s'a lăpădate de trei ori cu jurământ de Hristos, simțind durere în inima sa, pentru păcat, la și mărturisit prin șiroare de lacrimi ; asemenea fiul cel rățăcit și a mărturisit păcatul : Tată greșităm la cer și înaintea ta ; tâlharul pe cruce mărturisindu-și greșala a strigat : Pomenestă-mă, Doamne, când vei veni într' împărăția Ta. Atari mărturisiri dovedesc credință vie în îndurarea lui Dumnezeu și ne aduc la mântuirea sufletului.

4. După ce prin harul, bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu, prin o mărturisire (neascuzând și nescuzând nici cel mai mic păcat) dobândim *tertare* din partea preotului prin cuvântul, ce l'a rostit Hristos slăbănogului : „Fiule, iartă-se ție păcatele tale” am ajuns la treapta iertării, a deslegării, mulțumind lui Dumnezeu, care pentru iubirea sa nemărginită față de oameni : „Nu voiește moartea păcătosului, ci să fie viu,” care a venit să caute și să mântuiască pe cel ce erau pierduți.

5. Nu rămâne alta îndărăpt după aceasta, decât propunerea și hotărîrea tare, de anu mai păcătui și a ne îndrepta viața noastră păcătoasă îndeplinind pedeapsă dată prin penitență Hristos zice slăbănogului ; Ridică-te dela pământ, îmbărbătează-te, începe nouă viață scoală-te ! „Ia-ți patul tău și umblă”. Patul tău e viața ta păcătoasă, patul te-a purtat pe tine, adevărat păcatele tale, pentru viitor fii slăpân și domn asupra patimilor tale, luptă-te și le învinge aceste patimi și păcate.

Suntem cu toți slăbănogi sufletește, am desconsiderat rugăciunile, am neglijat biserica și cuvântul lui Dumnezeu, faptele bune și virtuțile, am căutat cele pământești și am lăsat cele cerești, am căutat sănătatea trupului și sufletul l'am lăsat bolnav și ca urma-

mare nici binele și fericirea vremelnică a trupului nu-o am câștigat, deci acum, când e timpul bine venit, timpul pocăinței, s. post mare, să-ne tămăduim sufletele în baia pocăinței adevărate conform poruncii dulcelui mântuitor : „Cercați întâiu împărăția ceriului și celelalte se vor adauga vouă.

D. V.

Lupul din orașul Gubbio.

Actus cap. 23 și Fioretti c. 21.

Un lucru ciudat și miraculos se petrecu la Gubbio. Când Sf. Francisc era încă în viață, în apropierea acestui oraș, trăi un lup grozav de mare și jefuitor. Acest animal sălbatic nu numai animale sfășie, dar și bărbați și femei și pe toți locuitorii orașului îi ținu în îngrijorare și frică, așa că numai înarmați cutezeau să iasă înaintea porții orașului, ca și cum ar fi mers în războiu ucigător. Și dacă din întâmplare ajungeau în calea lupului, nici înarmați nu puteau să scape de dinții ascuțiți și de furia turbată a lui. Pentru aceasta așa de mare spaimă cuprinsese orașul întreg, că nimeni nu cuteza să iasă înaintea porții.

Acestor oameni înspăimântați, voi Dumnezeu, să le arete sfințenia vieții lui Francisc. Când Sfântul era în oraș, i s'a făcut milă de ei și se oferă că se va împotrivi lupului. Locuitorii îl sfătuiră :

— Ai grijă frate Francisc, nu te duce înaintea porții, căci și pe tine te va sugruma lupul, care ucise deja pe așa de mulți. Dar Francisc se încerezu în Domnul nostru Isus Hristos, care dispune peste toate viețuitoarele și luând un singur tovarăș, fără scut și coif, numai cu semnul Crucii înarmat, se duse înaintea porții. El nădărdui în Dumnezeu, care face, ca toți cari se încred în El, să umble nevătămați pe șerpi și pe scorpia și le dă putere asupra leilor și bălaurilor și cu atât mai mult asupra unui lup. O mulțime să urcase pe ziduri și privi curios pe crudul animal, care cu gura larg deschisă s'a repezit la Francisc. Părintele Francisc făcu semnul crucii și prin aceasta l-a ținut în depărtare convenită dela sine și dela tovarășul său, așa că lupul stătu pe loc și și-a închis gura. Atunci Francisc îi strigă :

— Vino la mine, frate lup, eu în numele lui Hristos îți interzic, ca să-mi faci mie sau tovarășului meu ceva rău.

Ce minune. Sfântul de abia făcú Cruce, animalul supunându-se poruncii cu capul plecat se culcă la picioarele lui, ca și cum lupul s'ar schimbat în miel. Sfântul Francisc îi zise :

— Frate lup, tu faci mari pagube în acest ținut și faci grozavenii, când le sugrumi creaturile lui Dumnezeu fără milă. Tu ucizi nu numai animale, dar — ce e și mai teribil, — și oameni, cari sunt zidiți spre asemănarea lui Dumnezeu. De aceea ar trebui să te omorim pe tine cu moarte fioroasă, ca pe un bandit și ucigaș. Cu tot dreptul te acuză toată lumea și orașul întrege inamicul tău. Dar ascultă frate! Eu fac pace între ei și între tine : Nu ți e permis mai mult să-i ataci — și ei îți iartă ție ; nici oamenii, nici câinii nu te vor mai persecuta.

Lupul dădú din coadă și din urechi, își înclină capul în semn că consimte cu propunerea Sfântului. Acum Francisc iară a luat cuvântul :

— Frate lup tu primești bucuros pacea și eu îți promit că mai mult nu vei flămânzi, căci știu, că tu toate aceste le-ai făcut ca să-ți potolești foamea turbată. Dar tu să-mi promiți că nu vei fi spre stricăciune oamenilor, nici a animalelor. Îmi promiți ?

Și lupul cu capul făcu semn, că promite. Sfântul Francisc apoi îi spuse :

— Frate lup, îmi trebuie garanță că mă pot încrede în promisiunea ta !

Atunci Sf. Francisc îi întinse mâna și lupul își ridică piciorul drept anterior și blând și prietenos l-a așezat în palma sfântului, ca să-și dea cuvântul. Apoi Sf. Francisc îl cheamă în oraș ca în numele Domnului să sigileze pacea încheată.

Tot orașul se grăbi pe piață, unde era Sf. Francisc și lupul. Și Sf. Francisc făcu o vorbire miraculoasă. Le spuse, că pentru păcatele lor îi ajunsese acest năcaz. Furia lupului numai corpul îl poate ucide, dar cu cât e mai primejdios focul iadului, care înghite pentru totdeauna pe cei păcătoși.

— Dragi mei întoarceți-vă la Dumnezeu, aduceți roadele pocăinței, și atunci Dumnezeu vă va scăpa acum de lup și în viitor de focul iadului.

Și Sfântul atunci iarăș cerú mâna lupului în semn de pace, și lupul cu toată umilința și-a pus piciorul în palma Sfântului.

Sfântul Francisc apoi cerú că locuitorii să hrănească de acum înainte lupul. Și ei aceasta o promisera cu bucurie. Și cu toții îl laudară și îl preamăriră pe Isus Hristos, care le trimise pe Sf. Francisc ca să le câștige liniștea și pacea.

Iar lupul trăi încă doi ani, umbla din ușă în ușă pentru hrana sa, nimeni nu-l ataca și nici el nu ataca pe nimeni. Când muri, a fost plâns, căci el totdeauna le aminti locuitorilor sfințenia și virtuțile ale părintelui Francisc.

Dr. Irina Berinde.

A. G. R. U.

Domnul *Dr. Valer Pop*, președintele Asociațiunii Generale a Românilor Uniți cu data 26 Febr. crt. trimite o circulară către președintele A. G. R. U. din Sibiu, pe care pentru marea ei însemnătate o dăm aci în întregime.

„Domnule Președinte,

Odată cu prinderea postului începând pregătirea sufletească a credincioșilor pentru sfințele Sărbători ale Învierii Domnului, credem că și organizațiilor A. G. R. U. li-se impune o intensificare a activității. Aceasta activitate trebuie să se manifeste printr'o serie de conferințe cu subiect religios la orașe, iar la sate prin citiri din Sfânta-Scriptură, împreunate cu tâlcuirea textelor citite. La sate se va face apel către domni preoți pentru tâlcuirea scripturii. Nu trebuie să accentuez că la toate ocaziunile și în special cu ocaziunea conferințelor și tâlcuirilor susamintite este de dorit a se face indemnuri insistente pe lângă auditor în general, iar pe lângă membrii A. G. R. U. în special, să-și îndeplinească creștineasca îndatorire de a se mărturisii și împărtăși în preajma sfintei Învierii.

Este de sine înțeles că veți activa și în sensul înscrierii de noi membrii și făcând propagandă pentru popularizarea A. G. R. U.

Vi-se atinge atențiunea asupra art. 19 din statute, care prevede că adunarea parohială a A. G. R. U. are loc în Dumineca Tomii.

După adunarea parohială veți înainta un raport amănunțit Comitetului Central.

Președinte : *Dr. VALER POP* m. p.

Din parte-ne cu respect devotat ne îndreptăm către toți Preaonorații Preoți și către toți preasfinții domnii prezenți ai filialelor A. G. R. U. din singuraticile parohii, ca să binevoiască a lua la inimă indemnul călduros, cuprins în aceasta Circulară, menit nu numai pentru împlinirea datorințelor împreunate cu sfințenia marelui Post în care am intrat, ceea ce s'a făcut și în trecut, dar, și în deoseb pentru stăruirea și întărirea conștiinței de membrii neînfricați ai Bisericii noastre române unite.

Presidiul A. G. R. U. din Sighet

Agru. Bărsana.

Comitetul parohial al Agru-lui Bărsana, a organizat Duminecă în 15. Febr. 1931, o frumoasă serbare culturală-religioasă, ținându-se totodată și adunarea membrilor. Des de dimineață s'a luat parte la Sf. Liturghie, oficiată de pâr. protopop Mihail Hotea, după care sătenii, printr'o măreață predică ținută cu mult talent oratoric ce caracterizează pe pâr. Hotea — sunt invitați de a lua parte, după terminarea vecerniei, la școală unde se va ținea serbarea. La sfârșitul sf. Slujbe s'au împărțit adevărințe de membru tuturor celor ce fac parte din comitetul Agru-lui, iar la oarele 3 p. m. după vecernie s'a început serbarea. Afară de săteni au mai luat parte: d-na și dș Vancea Nănești, dd. Șerbu inv. Nănești, V. Bologa, A. Hotea și M. Ofrim inv. loc. Serbarea se începe cu Dumnezeiasca cântare „Impărate Ceresc” după care președintele comitetului Petre Lenghel, deschide ședința, arătând prin câteva cuvinte, care este biserica cea adevărată și datorințele membrilor Agru-lui de a o apăra. Face un succint expozeu asupra mișcărilor subversive ale diferitelor secte religioase, cum-

bătând cu vehemență *pocăitismul*, o sectă care invadează multe comune din Maramureș. Explică în amănunte scopul Agru-lui, militând pentru regenerarea vieții: familiare, individuale și de stat, precum și pentru educarea și cultivarea poporului în spirit creștinesc.

Luând cuvântul părintele-protopop Mihail Hotea, un adevărat apostol al bisericii unite, care în ciuda tuturor uneltirilor nedrepte și calomnioase ce i-se fac, muncește îndârjit — fără reclamă — pentru ridicarea bisericii unite, a neamului și a binelui obștesc: vorbește în cadrele unei conferințe de „Primatul Sf. Petru, unitatea bisericii catolice și recerînțele ei” reușind cu multă obiectivitate, perspicacitate și dar oratoric, să convingă întreaga asistență despre puterea Sf. Părinte dela Roma, exercitată asupra întregii biserici catolice ca și capul suprem al ei.

Urmează restul programului executat de copiii de școală: recitări, cântece, monoloage, lecturi cu conținut moral etc. A plăcut mult publicului piesa teatrală: „Sărbătorile băbești” jucată cu multă însufleșire de către elevele: Bărsan Ioana, Cudrici Anuța și Dragoș Maria din cl. III-a primară. Intr'o atmosferă de prietenie și însufleșire, președintele comit. parohial, P. Lenghel, închide ședința aducând mulțumiri publicului asistent și indemnând poporul de a se înscrie în aceasta organizație creștinească, pentru apărarea credinței strămoșești.

Clipe de adevărată plăcere și înălțare sufletească ne-a procurat sărbătoarea Agru-lui Bărsana, organizatori meritând laudă și felicitări. În urma operei sinistre a confrăților ortodoxi, de desbinare între frați, românii uniți maramureșeni, prin agrul la sate dezvoltă o acțiune puternică care va desmeteci pe cei ce pescuesc în apă tulbure și îmbată poporul cu minciunile lor. Românii maramureșeni, chemați la datorie, știu să-și apere biserica și credința lor moștenită dela moștrămoși.

Rep.

Calendar săptămânal.

8—14 Martie 1931.

8. Dumineca 2. a. în Paraseni (Ev. Marcu 2. 1.) C. Pr. Teofilact † 845
9. Luni S. S. 40 Martiri Sev.
10. Marți Mucenic Codrat † 258
11. Mercuri P. Sofronic † 639
12. Joi Cuv. P. Teofan † 818
13. Vineri Moaștele s. Nichifor † 828
14. Sâmbătă Cuv. Benedict

